

HORGAS BÉLA

Tartományok sejtelme

*Ahogy a szél húzogatja kifakult ujjait:
feji a májusi lég láthatatlan tógyét vagy
foghíjas gereblyeként neki-nekilódul (s közben
a sistergő fű és a lombok is mintha égnének
vagy tengerfelszín módjára fodrozódnának)*

*madárfütty-kacsakaringók bukdosnak le-föl vagy
más irányzék szerint áradnak s az időjárás-
jelentések esti térképeinél brutálisabb jóslatok
edényeit tölti színültig és loccsantja túl
megrágott peremeiken egy erő: mintha zöld
rozszzálon szipkázna most nedveket vagy
édes port, puha zajcsatornákban siklana szán
és fülelen át ragadnának agyam filmjére képek,*

*vagy a gépek és népek hörgő özönében hal
lennék, hegyi Karabah és Mosztár katlanában
pörzsölt, világ vadonában kúszó-szökő nyomorult,
egy képregény héjába cementezett árnyék-szőrny
sebeitől viszkető, eleség a század vályúiban;*

*mindezt ki írja vagy diktálja s hova tart?
a magam részét is, saját fényemet, bár vissza-
verődés legyen az vagy leskelődés a homály
köldöke mögül, kitalált, megálmodott –
hogyan viseljem? Belevész!*

*Mesterséges állat-
száj-vonulatok milliók vállát fordítják el egy
más tájék mintázata szerint, melyről fogalmunk
sem lehet, s bár a mi művünk, idegen, csikorog,
szomorúnak sem mondható; nincsenek szavaink,
csak a tartományok sejtelme, honnan még nem tért
meg lovon, csónakon, sem képként: utazó.*

Út, gémeikkel

*A száguldástól mocskos vonatablak
alumínium keretében, mint mozgókép
fordul el s tűnik a bodzalisiget;
ifjú katonák hánynak, a WC vörös
lámpája repedt, folyik; kilenc ágbogas
cigány a kalauz szőke szakállát
tépázza; utazunk; szemben négy
alvó fej, az alagút fényollója
néma csattanással vágja le törzsüket,
aztán kiérünk: hova is? cuppanva húz
el az expressz, sebességünk hozzá
képest megkétszereződik, versenyre
kelünk; egy hang ekkor: „Két gémm röpi
étlen-szomjan a sívatag fölött már
három nap, három éjszaka”; minden
esetleges zuhanás emléke ott suhog
a medárd-napi eső függőlegeseiben,
parlagon hagyott földek, kiszült
napraforgótáblák gerincét a nedvesség
rongyai sűrölik; „Az egyik gémm nem
bírná tovább, lezuhan”; flippercsemetés;
az állomásbódé fehér tábláján a név
mint jelenés: ERCSI; a farkasvakság
szürke sávjában vagyunk, agyunk
fél és fél, a táj filmforma felhői
alacsonyán úsznak: úri erődök; fél nyolc;
a rejtvényt fejtő fiú fülében fémkarika;
„Erre megszólal a másik gémm” s bevág-
tatunk az alkonyi lakódobozok városába,
ujjunk a gombon, már késő; GAME OVER.*

Prokrusztészhez

*itt lenni belépni szállást
kérni kapni elfogadni
és megaludni közt térni be
itt lenni belefeküdni kény-
szerülni nyúlni–zsugorodni
vagy vékonyodni–vastagodni*

mert van készség viszonzásra
 itt lenni alámerülni le-
 pusztulni kisodródni és
 elhányódni kontár kezek
 szerint sötét zuhanás
 statisztikájába tékoználni
 statikám kényes váltásait
 ily vendégség ennyire ha-
 nyag anyagtrancsírozás ezt
 nem vártam ennél szebb
 rendszerelemzést reméltem
 itt lenni itt de nem abban
 nem azzal ezen mi marad így
 énem botor bizonytalan hé-
 jaiból mag még vagy heg csak
 már var vér seb lyuk

